

само се помолил да му се отпуснатъ 10 души казаци, за да го придружатъ. Тогава той се рѣшилъ да отиди *нощѣмъ* въ стаята на Генералъ-тъ и да го убій. А за да не ги чюй и осѣти стражята, тѣ вжздѣзли на нагорѣ пълзишкомъ по коремъ-тъ си, и, като пристигнали близо до вратитѣ на стаята, дѣто вече былъ заспалъ Генералинъ-тъ, и дѣто по разказъ-тъ на Кишелски — горѣла една малка ламба: тѣ се увѣрили, че и стражяритѣ были налѣзали и заспали. Тогава Кишелски се распорядилъ, най напредъ да се заколятъ въ една и съща минута всичкитѣ стражяри, безъ да могатъ да издадѣтъ викъ, и да събудятъ Генералинъ-тъ; и за тая цѣль, той и распорядилъ казаци-тъ що были съ него. Всичко това, рѣшено, распорядено, и дѣломъ точно и бържи извршено..... Тогава Кишелски влѣзълъ полегка въ стаята, и въ минутата убива Генерала; слѣдъ това, сжгльдалъ че на стѣната висѣла саблята му, зема и нея, както и други по-добри негови вещи, и заедно съ казаци-тъ си вжща се назадъ, и рапортира за всичко извршено на военния си Началникъ, като му придалъ и саблята и другитѣ вещи на Генерала. Тоя юнашки подвигъ, и тая неустрашимость бѣхж достаточни, за да приготвятъ блестящето военно поприще на покойния Кишелски, спорядъ което при всичкитѣ завистливи гонения, той успѣ да се произведе въ Генералски чинъ, и то отъ единъ сжвсѣмъ необученъ въ военното искусство, отъ единъ волинтиринъ..... Тоя е най знаменития между другитѣ епизодъ, който прослави въ времето на Кримската война Българскитѣ волинтири. —

ГЛАВА XX.

За възстаніето проектирано и пригтовено отъ дяда Никола въ Търново и въ околноститѣ му въ 1856 година. —

Слѣдъ Кримската война, и слѣдъ Парижкия Конгресъ, ако и Султана по желаніето на Силитѣ, които подписахж Парижкия